

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 1

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ο ένας (Θεμιστοκλής) ήταν επιτήδειος και πανούργος και με ορμητικότητα και ευκολία καταπιανόταν με όλα, ενώ ο άλλος (Αριστείδης) ήταν ακλόνητα ηθικός και αυστηρά δίκαιος και δε δεχόταν ούτε για αστείο το ψέμα, την υποκρισία και την απάτη (Πλουτάρχου, Αριστείδης, 2).

Από όλες τις αρετές του, η δικαιοσύνη του ήταν περισσότερο αισθητή στο λαό, γιατί από αυτήν έχει όλος ο κόσμος διαρκή ανάγκη. Γι' αυτό και ο Αριστείδης, μολοντί ήταν φτωχός και από τα λαϊκά στρώματα, απέκτησε επώνυμο βασιλικότατο και θειότατο, γιατί ονομάστηκε Δίκαιος» (Πλουτάρχου, Αριστείδης, 6) [...] «Γι' αυτό, καθώς φαίνεται, όταν κάποτε απάγγελαν στο θέατρο τους ιαμβικούς στίχους του Αισχύλου για τον Αμφιάραο 'θέλει όχι να φαίνεται, αλλά να είναι δίκαιος, και να καρπώνεται το βαθύ αυλάκι των φρενών, από όπου φυτρώνουν λαμπρές σκέψεις', όλοι γύρισαν και κοίταξαν τον Αριστείδα, γιατί πίστεψαν πως σε εκείνον άρμοζε αυτή η αρετή» (Πλουτάρχου, Αριστείδης, 3).

«Στο Μαραθώνα άφησαν μόνο του τον Αριστείδα με τη φυλή του, για να φυλάξει τα λάφυρα και τους αιχμαλώτους, και στην υπηρεσία αυτή δε διέψευσε τη δόξα του. Ενώ υπήρχε σωρός από χρυσό και άργυρο και κάθε είδους ενδύματα και πλούτη αμύθητα στις σκηνές και στα πλοία που είχαν κυριεύσει, ούτε αυτός ο ίδιος θέλησε να τα αγγίξει ούτε στους άλλους το επέτρεψε, εκτός αν μερικοί έκλεψαν τίποτε» (Πλουτάρχου, Αριστείδης, 5).